

A SÓLYOM ALSZIK

Feri a cipőjét bámulva bandukolt a járdán a novemberi esőben. Hazafelé gyalogolt a feleségétől, egy újabb, veszekedésbe torzult, ügyetlen szeretkezés után. Edittel különváltak már jó néhányszor, de összesöpörte őket az idő forgószele újra meg újra, mint az utcán táncoló szemetet az őszi vihar. Ez a metsző, hűvös szél öregedést, hiábavaló harcot hozott, és mindig a sárba rántotta Ferit. Elege volt ebből.

Hazafelé gyalogolt a feleségétől, akihez úgy odaláncolta a sors, és saját gyengesége. Ez a gyengeség erő, hit és hűség volt valaha... De egy ideje már gyengeség volt. Feri sem volt többé önmaga lovagja, a mindennap gyarapodó örök gyerek, akit régen olyan büszkén vizsgálgatott. Csak egy lesóványodott vámpír volt már, életmorzsákat szívott csillogó emlékeiből – és nem csodálkozott, hogy többé nem látja magát a tükörben. Fogyatkozó régi képek között üldögélő, őszi ember volt. Most is emlékezett, egy régi estére gondolt az esőáztatta Körúton sétálva, hogy ne kelljen látnia a jelent.

Visszatekintve talán nem éppen tiszteletreméltó módon a Sólyomnak kezdetűtől fogva a lány izmos, formás combjai jártak az eszében, mialatt magához ölelte, és táncolni kezdtek. A zene édesen cirógatta hősünk túlérzékeny lelkét, lassú volt, kedves, az a fajta fülbemászó melódia, amitől mindenkinek ugyanaz jut eszébe: lehet, hogy éppen te vagy az? Nem, a Sólyom másra gondolt. Biztos volt benne, hogy nem a lány az. Eszében sem volt szerelemről és házasságról fantáziálni, egyszerűen csak meglepően erős vonzást érzett, amikor átkarolta a lány derekát. A benne rejlő kisfiú büszkén konstatálta, milyen bátor és rámenős ez a fiatalember, ami furcsán hangzik, de ez nem az önkritika ideje volt, fél perc sem kellett hozzá, hogy a Sólyom érzékei rajongani kezdjenek a lányért, önmagáért és az egész, tökéletes világért. Mivel a múltból jött súlyos kolonc-ként még jól emlékezett rá, milyen volt kövérnek, szemüvegesnek, mellőzöttnek és félénknek lenni, azt is megjegyezte magában, hogy meglepően céltudatos és cseppet sincsen zavarban. Az ilyesmi még mindig egzotikus élmény volt számára. Magához szorította a lányt, beszívta az illatát, érezte teste vonalait.

– Sokat táncolsz ma este. Kötelességszerűen végigmész mindenkin? – a szemtelen kérdés szórakoztatta hősünket. Valóban lassúzott már négy-öt lánnyal. Kamaszkora óta elővette néha az érzés, hogy bebábozódott pillangóhoz

---

hasonlít, és a bábból hamarosan valami gyönyörű dolog fog kikelni. (Huszonkilenc évesen már semmi effélét nem érzett, a Körúton, az esőben.) Nehezen találhatott volna ki ennél narcisztikusabb hasonlatot. Akárhogy is, most megint így érezte magát.

– Egyáltalán nem. Csak a legszebbeken – súgta a lány fülébe. Igyekezett úgy tenni, mint aki rosszul leplezi, hogy érzelemmentesen és céltudatosan meghág minden nőt, akivel összefut. A szomorú igazság persze egészen más volt. A Sólyom akkoriban feltehetően a város tíz legszentimentálisabb embere közé tartozott, és ilyenformán percek alatt fülig beleszeretett egy-egy kedves nőneműbe. Szerencsére a dolog java legtöbbször néhány nap alatt lezajlott (a Sólyom otthon ült az ágya szélén és sebzetten bámult maga elé), aztán keserédes kis emlék meg egy apró seb maradt utána, amivel viszonylag normálisan együtt lehetett élni. Különben is, Edit mindig azt mondogatta: ha az ember megtalálta már élete nagy szerelmét, szívesen vállalja, hogy szomorkás mosollyal elsétáljon a néhány havonta jelentkező, pár napos kis beleszeretések mellett. A Sólyom ezt bölcs gondolatnak tartotta, meg aztán a félnépszerűsége vagy lustaságából elszalasztott alkalmakat is könnyebb volt a hűség számlájára írni. Editet pedig minden cinizmust félretéve szerette. Egyszerűen majdnem mindig monogámnak érezte magát.

Majdnem mindig.

Elég ostoba volt.

– De tényleg, hány éves vagy? – kíváncsiskodott később szerepéből némileg kiesve a Sólyom, miután viccelődtek egy sort.

– Huszonkettő – miközben nevetett, a lány göndör fürtjei az arcát csiklandozták. – Hát te?

– Én is. Csodálatos.

– Korban egészen összeillünk – erre a különben szerfelett egyértelmű tényre a szépség annyi bájos gúnnyal mutatott rá, eljátszva a zavart fruskát és közben valahogy szemernyi kétséget sem hagyva felőle, mennyire ravasz valójában, hogy a Sólyom elismerően elmosolyodott. Minden pillanatát élvezte ennek az estének. Partnere jó ösztönrel ringatózott vele, afféle szabadfogású lassú táncban, amely elég primitív ahhoz, hogy hajlékonyan kifejezze az érzelmeket.

– Jó régen lassúztam már utoljára – sóhajtott hősünk némi modorossággal a hangjában. A lány láthatóan az a meglepően közvetlen fajta volt, aki váratlan és néha szúrós, de mindig bájos megjegyzéseket tesz, amikor az ember hallgatást várna. Úgy tűnhet, hogy a Sólyom szerette ezt a típust, pedig korántsem volt mindig így. Milyen halvány is a határvonal az érdekes és az idegesítő ember között, gondolta.

– Mikor? Azon a házibulin, amit te tartottál? Majdnem két hónapja. Jól ki lehetsz éhezve – töprengett a lány. Utálom, ha belém látnak, utálom a zöld harisnyát és a göndör haját, mormogta magában az áldozat. Lassan két éve bonyolította Közép-Európa valószínűleg legtökéletesebb párkapcsolatát élete nagy szerelmével (magában valahogy így fogalmazott ekkoriban, és évekkel később kedve lett volna felpofozni az önhitt és boldog suhancot, aki valaha a Sólyom volt), de be kellett látnia, hogy csakugyan ki van éhezve. Ez bizonyos lelkipurdalásra adott okot, bár emlékeztette magát, hogy mindezt a nemi életében beállott kényszerű szünet is okozza, melyet folyton otthonülő családtagok és szívtelen, antiszociális barátok idéztek elő azzal, hogy nem biztosítottak helyet és időt egy kis testiségre az ember és az ember szerelme között. Szex... A Sólyom legutóbbi kísérletét, hogy barátnője születésnapján kikölcsönözze pár órára a Szőke jórészt üresen álló, Playboyok és Sztálin-kötetek tárolására használt lakását, langaléta barátja „Haver, ez nem garniszálló!” – felkiáltással döntötte dugába. A Sólyom, aki nem volt éppen diszkrét ember, bosszúból mindenkinek elmesélte, hogyan hagyták cserben. Rendszerint így fejezte be: „Erre zavartan rám vigyorog, és azt mondja, haver, ez nem garniszálló! Hát tényleg, három és fél éve ismerem a Szőkét, és ezalatt már vagy ötször voltunk ott Edittel... A kurva anyját!”

Igen, kétségtelenül férfihormon-hullámok ostromolták a Sólyom civilizált viselkedésének konyaktól alámosott partjait. De érzett még valamit, ami nagyon elszomorította egy percre. nem csak kiéhezettségről volt szó. Változatoságra is vágyott. Lassan eldöntötte magában, hogy a férfi ösztönösen képtelen a monogámiára, még az a szentségtörőnek tetsző gondolat is megfordult a fejében, hogy a tökéletes megoldás Edit volna, mint örökös társ, és mellette néhány ágyas, akiket időnként újakkal váltana fel. Mert a Sólyom néha kis fajsúlyú nőcskékre vágyott, csak egy-két óra erejéig, de tagadhatatlanul.

Mivel szokatlanul intelligens volt, ezek a végtelenül bonyolult gondolatláncok a másodperc története alatt cikáztak át az agyán (a Sólyom később, amikor már csupán Feri volt, így, egyfajta nyegle humorral mesélte történeteit), mielőtt kesernyésen elmosolyodva válaszolt volna táncpartnerére kiéhezettség-gondolatára.

– Engem nem lehet csak úgy leleplezni.

A mondat, figyelembe véve az olyan metakommunikációs segédeszközöket, mint hanglejtés és testtartás, körülbelül ezt jelentette: Győztél, te kis találékony, hát gyere, de csak most az egyszer, te malac!

Jó volt táncolni ezzel a lánnyal. A Sólyom elbódult. És hirtelen vége lett, és bombabiztosan működő beidegződések elrántották tőle, jött az elfojtott érzelmek torz élvezete, a falnak dőlt... Hát semmi sem változik? Pontosan mint a gimiben. Nem tudta, hogyan folyassa. Viselkedése persze sokat

---

finomodott, barátai nem láttak már hősünkön semmi furcsát. A falnak támaszkodott, tweedzakóban és mosolyban. Azon töprengett, milyen fokú megcsalása az a kedvesünknek, ha férfiasan, de visszafogottan kimutatjuk egy lánynak, hogy tetszik nekünk. Egy napon majd elfelejti a kielégületlen, álszent moralizálásnak ezt a legvisszataszítóbb formáját; de ez a nap még messze van, nagyon-nagyon messze.

Végül meggyőzte magát. Semmi sem fog történni, tudta. Ismerte magát, ismerte szerelmét Edit iránt, aki éppen a konyhában beszélgetett valakivel. Ezt az érzést semmi sem veszélyezteti, gondolta. Döntött. Ki tudja, mikor találkozik legközelebb ezzel a majdnem idegen, érthetetlenül természetes lánnyal? Ha sejtette volna, hogy bizony Edit miatt látja ezt a lányt olyan érthetetlenül természetesnek...

Látta, hogy a célpont a szemközti falnál téblábol. átfurakodott a tömegen és máris boldog volt. Ezen bizony van mit elítélni, gondolta, megint csak tévesen. A nemrég öntudatra ébredt fiatal férfi vadászösztöne... És régi bölcsességek, hogy a változatosság gyönyörködtet, és hogy rövid az élet, bűn bármit is kihagyni.

Különben is; csak még egy tánc.

Megerintette a lány vállát.

– Mit szólna egy visszavágóhoz, kisasszony?

– Magával? Ismerem magát valahonnan – mennyire vigyáztunk, nehogy valami eredetit mondjunk, gondolta később Feri.

– Nem volnék meglepve.

– Nem az imént táncoltunk?

– Dehogynem, csak hogy a zene szép, az élet rövid, és tudja – hadarta a Sólyom, belefeledkezve az ódivatú poénkodásba – holnap reggel elindulunk kétfelé, maga jobbra, én balra... Ki tudja, mikor látjuk egymást megint?

A lány ellenállhatatlanul mosolygott vissza, összesimultak és a Sólyom a göndör fürtökre hajtotta a fejét.

– Kéne egy kis vonaglás – kuncogott a nő a maga a keresetlen módján. A Sólyom kissé megszorította a lábai közt a lány jobb combját, aki ugyanígy tett az övével, aztán a meleg, állati érzéstől – olyasmitől, amire a Ferivé aszalódott Sólyom hét évvel később már alig emlékezett – kábultan tovább táncoltak. Érdekes volt, hogy a Sólyom nem érzett afféle torokszorító nemi vágyat, egyszerűen csak a lehető legjobban oda akart bújni a lányhoz. Vagy talán érzett, de képtelen volt bevallani magának?

Elhalkult a zene. Ringatóztak még egyet-kettőt, majd hősünk szívből jövő hálával, szorosán megölelte a lányt egy pillanatra. Udvariasan szétváltak, pár, a szálakat elvarró szócska, és vége volt.

Hajnalban, a földre terített paplanon, barátnőjével az oldalán a Sólyom eltöprengett a dolog abszurditásán. Meg-megsimogatta Editet, de az aludt, mint a tej. Elég sokat ivott az éjjel, bár a Sólyom nem sok embert ismert, aki ilyen jól bírta az italt.

Jobbra tőle ott szorongott a másik lány – kontaktlencségei nélkül a Sólyom persze csak sötét foltnak látta borzas fejét a homályban. Hősünket leküzdhetetlennek tűnő vágy fogta el, hogy beletúrjon a hajába. Sokáig vívódott magában, de végül elfordult, és átölelte Edit meleg, otthont adó testét, aki fészkelődött egy kicsit, kedvesen és szerelmesen. Hiszen – bár később ez is furcsának tűnt – tényleg szerették egymást.

Hajnalodott. A Sólyom lelkében régi dalok szóltak, csínytevésre buzdítóan, édesen. Átadta magát az álomnak, de előtte még elszégyellte magát egy kicsit. Pedig ennek nem sok értelme volt: ha a hűtlenség bűnébe esett is, azt csak önmagával szemben tette.

Az eső kitartóan hullott, olyan kitartóan, ahogyan csak novemberi este-ken szokott, fáradt, szomorú és reményvesztett emberekre a Körút máskor oly színes fényei alatt. Ez az ősz, hét évvel később, ez volt a leghosszabb mind közül. Még sosem esett ennyi eső, és soha ilyen csigalassúsággal nem vánszorogtak a délelőttök szürke órái, mint akkor. Feri pedig nehezen viselte mostani önmagát, mert még mindig túl jól emlékezett. Emlékezett egy estére, amikor némi Martinitól és időlegesen visszanyert ifjúságuktól részegen Frank Sinatra *Witchcraft*jére lejtett táncot apró lakásában a Szőkével, régi barátjával, látta még a balatonfüredi mólót és hallotta a kirándulásokon, egyetemi vizsgák előtt vagy könnyes ölelések után elhangzó beszélgetéseket. Felrémlettek még benne az egykori igazi érzelmek: félelem és várakozás, sietős találkozások a forgalmas utcán, séták, teli töprengéssel, elvágódással és a gyermekkor színes forgácsaival. Szerelmek – ideje bevallanom, hogy egyiken sem sikerült túltennem magam, gondolta Feri. És Edit, az én megsárgult, kedves, öreg regényem, a patinás, búsan fénylő emlék, amely olyan kellemes a távolból – de mint a feleséged... Kiábrándító, hideg, lusta és jelentéktelen. Mint minden mostanában. Mint én. Én is jelentéktelen vagyok, gondolta.

Az esővíz lassan átáztatta az elnyűtt szövetkabátot. Az esernyőm, gondolta Feri, azt is Editnél hagytam, az előszobában. Ahol azzal búcsúzott tőlem, hogy majdnem mindenkit jobban kíván már ebben a városban, mint engem. Pedig régen azt is mondta: úristen, ezt ne hagyd abba... Mennyire értesz a nőkhöz... Mondd, hogy mindig velem maradsz...

Maradj velem hét év múlva is, amikor annyira megszoklak már, hogy el is felejtlek, hisz lusta vagyok ahhoz, hogy életben tartsak egy régi szerelmet,

---

és csak céltáblának leszel jó, ha ideges vagyok – ezt nem mondta. Erőtlen vagy, de kitartó... Te pont megfelelsz majd kávéautomatának – ezt sem mondta.

Feri egy söröző mellett haladt el. Ismerős zenét hallott. Tom Jones énekelt. Megállt, maga sem értette, de megállt. Az ember nem áll meg csak úgy, ok nélkül az utcán, gondolta meglepetten. Csak nem fogok leállni házakat és fákat vizslatni, mint szédült bölcsészkoromban...

De nem mozdult. Ezt a számot már olyan régen nem hallotta. A címére sem emlékezett.

Ébresztő, mondta Tom Jones. Feri zavartan állt, fejét lehorgasztva, zsebre dugott kézzel. Kedvenc reményvesztett arckifejezésével próbálkozott, amikor egyszerre, talán a zenétől, megnyílt benne valami. Mint amikor az ember egy este, az ablakon kiszimatolva, először érez tavaszt a hideg februári sötétségben.

Akkor elképzelte a skót hegyvidék zöld, fátlan fennsíkjait, a hűvös szelet, a ködöt és a vén szirteket ostromló vad tengert. Látta az ötvenes évekből itt maradt zöld, vászontetős sportkocsit – egy MG volt – ahogyan kibukkan egy kanyarból, amint a nikkeltől csillogó sebváltót négyesbe teszi egy kanyar után, Tom Jones bömböli túl a motor erős hangját, látta a lenyugvó napot a sziklák közül a bronzszínű óceánba süllyedni, érezte a szelet, az enyhe benzinszagot és az arcába szemerkélő eső cseppjeit.

Valaha idegen lányokkal lassúztam, és én voltam a Sólyom, gondolta.

Valaha gyűjtötték a Szőkével a mesterkélte káromkodásokat.

Ideje volt felébredni. És a Ferivé öregedett Sólyom egyszerre megpillantotta magát a tükörben.

– A pokolba is – mondta fennhangon.

Szabad volt.